

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica“ izhaja vsak petek na celi pol in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVIII.

V Ljubljani, 8. svečana 1895.

List 6.

Vera, upanje, ljubezen.

S kervjo in mesom pričujoč
Si tukaj, Jezus mili,
Slabotnim vsem deliš pomoč
Pri svetem obhajili.
Resnica večna, verjem v Té,
Podpiraj Jezus v veri me,
Da živa mi ostane.

Kako za Tabo hrepeni,
O Jezus, serce moje,
In v trdnem upanju živi,
Da bode skoraj Tvoje.
Dobrota večna, upam v Té,
Poterdi Jezus v nadi me,
Da bom imel življenje.

Na Križu groznih bolečin
Za mé si zvolil umreti.
Ljubezni té sladak spomin
Zdaj moč mi dá živeti.
Ljubezen večna, Jezus moj,
Pomagaj mi, da vedno Tvoj
V ljubezni sem goreči.

J. P. Belostenski.

Sv. Doroteja.*)

Sredi hude zime
Rožica cveti,
Lepo ji je ime,
Se povsod slavi
Doroteja rožna —
Deklica pobožna.

Jutrovska dežela
Dom je deklice,
Ki je zaslovela
Črez planjave vse.
Zgled je vsem postala
Ta devica zala.

Čednost ji cvetela
Je ponižnosti,
Zato ni želela
Imenitnosti.
Je ponižnost prava
Iz nebes dišava.

Moč v terpljenju dala
Sveta serčnost je,
Ni se muke zbala,
Tudi smerti ne.
Serčno vselej hodi,
V grehe ne zablodi.

*) Želja se bode spolnila.

Vr.

Lepša še cvetlica
Sveta čistost je,
Da lepoto lica
Kinča ji serce.
Božja rodovina
Čista je mladina.

Serce je gorelo
Ji le za Boga,
Nič si ni želelo
Razven Jezusa.
Je presrečna duša,
Ktera to okuša.

Huda burja brije
Celo noč in dan;
Kri obilna lije
Iz globokih ran.
Ona je zaspala
Stalna kakor skala.

Zdaj v nebesih biva
Tam pri ženinu;
Nam pa cvetke vliva
V serce vsakemu.
Je devica čedna
Priprošnjica vedna.

Sveta Doroteja!
Sprosi čistost vsem,
Naj nas čista žeja
Druži angelcem.
Čisto daj živeti,
Daj nedolžno vmreti!

Grešnikom gorečnost
Sprosi od Boga;
Kadar grejo v večnost
Že pred Jezusa,
Naj bi sodba mila
Se jim izveršila.

Ko nam smertna sila
Pride črez telo,
O devica mila!
Daj nam palmico:
Nam po zmagi srečni
Sprosi venec večni!

Simon Gaberc.

Tudi za novo leto.

Popotvanje sekovskega knezo-škofa v Jeruzalem.

(Dalje.)

Slednjič dospel sem v Palestino, v Sveto deželo, ter prišel v Jeruzalem, zaželjeni kraj pravičnih stare in nove zaveze. Zgodovina nam pripoveduje, da so vojaki križarske vojske, ko so si l. 1099 pod vodstvom Gotfrida Bouillon-skega prvič zopet prisvojili Palestino iz turških rok, pri pogledu na Jeruzalem na kolena popadali, zemljo poljubili, ginljive solze pretakali ter naposled zapeli slovesno hvalnico, ker so dosegli cilj dolgega kopernjenja, bojevanja in terpljenja.

In ko so si mesto osvojili, odložili so orožje, umili si život, oblekli nova oblačila ter se na to ponižno in s skesanim srcem med jokom in zdihovanjem z bosimi nogami podali na svete kraje, ter jih z gorečo pobožnostjo čistili.

Ljubljeni verniki! Enak čut veselja, hvaležnosti in pobožnosti imel sem tudi jaz v srcu, ko sem prihajajoč od Jafe zagledal najprej oljsko goro in potem stolpe in strehe jeruzalemske. Res, ko sem šel prvič skozi vrata v mesto, ko sem prvič hodil po poti, po kateri je naš Odrešenik nesel težki križ na Golgato, ko sem stal na gori Kalvariji in ob Kristusovem grobu, nisem se mogel več zderžati solz ginjenosti in hvaležnosti; klečé zaklical sem s starčkom Simeonom: „Nunc dimittis servum tuum, Domine!“ „Zdaj pusti svojega hlapca, Gospod! po svoji besedi v miru; ker so vidile moje oči tvoje zveličanje, katero si pripravil pred obličjem vseh narodov.“ (Luk. 2, 29–31.)

Večkrat šel sem na oljsko goro, kjer je Gospod pričel svoje terpljenje, kervavi pot potil; videl sem kraj, kjer je prišel Sin Božji na svet in opravil sv. mašo na kraju, kjer je Božje dete v jaslích ležalo. Dospel sem tudi v Nazaret, kjer je prinesel angelj Mariji z nebes oznanjenje in je Jezus trideset lét živel v hiši svojih starišev; videl sem kraj, kjer je bila Jožefova delavnica, in studenec, pri katerem je Marija vsak dan zajemala vode za domačo potrebo (in kamor je tudi mladi Jezus sam po vodo hodil).

Šel sem slednjič iz Nazareta v Tiberijo in Kafarnaum, koder je naš Gospod tolikokrat hodil z učenci ter se vozil po genezareškem jezeru, na katerem je Jezus učil iz Petrovega čolnčiča, rešil svoje učence nevihte, ter apostole si izbral Petra z Jakopom in Janezom.

O, kako polno tolažbe, veselja in ginjenja je bilo moje serce! Kako svete spomine in milostne dogodke za človeštvo gledal je moj duh ter si predstavljal takorekoč celo zveličavno zgodovino, ki se je pred dvatisoč leti veršila v Galileji in Jeruzalemu. Kako blagodejne nagibe k veri in zaupanju, k ljubezni in hvaležnosti do Boga, k kesanju in resnim sklepom za celo življenje povzročujejo ti sveti kraji mislečemu človeku, ki pozna zgodovino našega odrešenja! Res, iz lastne skušnje moram priznati, da se — kakor so dejali sv. Oče v Rimu — na teh krajih poterjuje vera, pomnožuje gorečnost, povišuje serčnost ter verna duša obdaruje z obilnimi milostmi.

Tako mislim, da sem s svojim popotovanjem v Sveto deželo si mnogo koristil.

Upam pa, da je to popotvanje tudi v korist in blagoslov moji škofiji. Kajti, ako je posebna naloga škofu, za svojo škofijo moliti, darovati ter milost in blagoslov Božji na njo klicati, potem skušal sem to svojo dolžnost prav posebno izpolnjevati na svojem popotovanju. Povedal sem že, kako sem izročil v Rimu sebe in svojo škofijo pol posebno varstvo sv. Petra, kako sem molil pri grobu sv. Pavla, v cerkvah mnogih svetih škofov, duhovnov in mučencev ter se tam tudi vseh spominjal, ki so izročeni mojemu vodstvu in moji skerbi. Na enak način molil in daroval sem že prej za vas, ljubi verniki, v Padovi na grobu sv. Antona, v Bolonji na grobu sv. Dominika, v Asisu v svetišču sv. Frančiška in sv. Klare, v Loreti v sv. hišici preblazene Device Marije, katero

so pred šeststo leti prenesli iz Nazareta semkaj. Kako goreče priporočeval sem vas pri sv. maši Materi kerščanstva!

Pozneje storil sem isto v Neapolu v cerkvi sv. škofa in mučenika Januvarija, v Amalfu na grobu sv. apostola Andreja in v Bari-ju na grobu sv. Nikolaja.

V Egiptu nisem opustil prositi sv. Atanazija, tega hrabrega borilca za katoliško vero in sv. škofa aleksandrijskega v četrtem stoletju, kakor tudi neštete svete mnihe in puščavnike egiptovske puščave za njih prošnjo pri Bogu za sebe in za vas. V Jeruzalemu, na gori Kalvariji in na Božjem grobu maševal sem za vernike svoje škofije, da naj bi zasluženje Kristusove kervi, ktera je bila prelita na teh krajih zbrisalo grehe, milost in usmiljenje od Boga izprosilo ter nas vse nekdanj dovedlo k častitljivemu vstajenju. Maševal sem tudi v Betlehemu in v Nazaretu v sveti duplini, kjer je bila nekdanj odlikovana Marija z največjo nebeško milostjo.

Daroval sem — da povem vse — sv. mašo tudi v cerkvi sv. Petra v Tiberiji na onem kraju, kjer je tega apostola Jezus poklical za poglavarja sv. Cerkve. Prosil sem tu pervaka apostolov, kakor že prej v Rimu, naj mi izprosi milost, vzbujati z besedo in djanjem mojemu vodstvu izročeno čedo k vsemu dobremu, obvarovati jo vseh nevarnosti zmote in greha ter voditi jo naravnost proti nebu.

Ko bi tudi moja molitev ne bila čista in sveta pred Bogom, vendar trdno zaupam, da bodo priprošnje omenjenih svetnikov, ktere sem na pomoč klical, ter zasluženje Jezusa Kristusa, katero sem v presv. daritvi ponavljal, Boga ganile, da vam podá oni blagoslov in one milosti, za ktere sem ga prosil. Kajti Bog je dobrotljiv in rad usliši molitev ljubezni, katero pošiljamo k Njemu.

(Konec nasl.)

Kitica cvetic.

Na grob † župnika Val. Sežuna

vsadil M. P.

(Dalje.)

In ta cvetica je človeku lučica vodnica na pozemskem popotovanju v nebeško domovino, v večno življenje. Večno življenje obstaja v spoznavanju božjem: „To je večno življenje, da spoznajo Tebe samega pravega Boga, in katerega si poslal Jezusa Kristusa“ (Jan. 17. 3.) Začetek tega spoznanja pa dela vera. Kakor so načela nekaj zapopadek vse vede, ki se iz njih izpeljuje, tako je vera zapopadek nebeške blaženosti: „Vera je trdno čakanje upanih reči.“ (Hebr. 11. 1.) Po veri že prebiva v človeku Kristus Gospod: „Kristus prebiva po veri v vaših srcih.“ (Efež. 3. 17.) In je človek tempelj božji in prebivališče Svetega Duha: „Ali ne veste, da ste tempelj božji, in da Duh Božji v vas prebiva?“ (I. Kor. 3. 16.) In je zato otrok božji: „Katerikoli namreč so po Duhu Božjem gnani, ti so otroci božji.“ (Rimlj. 8. 14.) In dedič nebeškega kraljestva: „Ako pa otroci, smo tudi deleži; deleži Božji, sodeleži Kristusovi.“ (Rimlj. 8. 17.) In ima večno življenje: „Kedor v Sina veruje, ima večno življenje.“ (Jan. 3.) Kakor človek živi naravno življenje po duši, tako živi čeznaravno

življenje, življenje pravičnosti, po veri. Kakor je duša začetek naravnega življenja, tako je vera začetek čeznaravnega, pravičnega: „Pravični živi iz vere.“ (Rimlj. 1. 17.)

S cvetico vero v srcu potuje človek po tem svetu. Dobro se mu poda ta cvetica: Čeprav je malo kar spoznamo o višjih bitjih, vendar je to malo bolj poželjeno in ljubljeno kakor vsako spoznavanje, katero imamo o nižjih bitjih; in ko se o nebeških telesih majčkino reši kako vprašanje, se zgodi, da je veselje poslušalčevo veliko, je dejal Aristotel (O delih živali I. 5.) Tako je vera zaželjena in ljubeznjiva: Čeprav človeški razum ne more do cela umeti resnic, ki so nad razumom, vendar pridobi mnogo popolnosti, če one saj veruje. Vera spopolnuje človeka, ga diči.

Cvetica vera lepo vodi človeka na tem popotovanju zemskem. Če je pozemsko življenje in njegova sreča kakor jesen nestanovitna: sedaj lepo sije, pa se zopet skrije, vera naredi človeka neomahljivega in stanovitnega: „Čujte in stojte v veri!“ (I. Kor. 16. 13.) Če se v pozemskem življenju radi rodijo zmote, ki povzročajo zmešnjave, stori vera, da so njeni pristaši in gojitelji jedini in ne omahljivi in sem ter tje majani, kakor krivoverci: „Bog je jedne postavil apostole, jedne pa preroke, jedne pa evangeliste, jedne pa pastirje in učnike, dokler se ne snidemo vsi v jedinstvi vere in spoznanja Sinu Božjega, v popolnega moža, v mero polne starosti Kristusove, da nismo več otroci omahljivi in semtertje majani od vsakega vetra nauk po hudobiji ljudi, po zvižčnosti, s katero zapeljujejo v zmoto.“ (Efež. 4. 11.) Če v pozemskem življenju oblaki zakrivajo nebo človeku in megle stoje v višini: če človeški razum ne more videti čiste resnice zaradi svoje slabosti in zaradi vzvišenosti njene, vera posveti: Kristus je Resnica in Luč, ki razsvetli vsacega človeka: če človek veruje v Kristusa Jezusa, se sprostí svoje slabosti in vezi, v katere je bil po grehu vkovan: „Ako ostanete v mojih besedah, boste moji učenci in boste spoznali resnico; in resnica vas bo oprostila.“ (Jan. 8. 31.): z vero postane človek sin luči: „Dokler imate luč, verovajte v luč, da boste sinovi luči.“ (Jan. 12. 36.): človek ne živi več v temi, ampak v svetlobi: „Vi vsi ste otroci luči in otroci dneva, nismo otroci noči ali teme.“ (I. Tesal. 5. 5.) In še so v pozemskem življenju radi prepiri o tej ali oni resnici, je vera luč, ki pokaže pravo resnico: „Luč vere naredi, da se vidi, kar se veruje. Po veri se nagiba človekov razum k temu, da priterdi resnici, ki se skladajo s pravo vero in ne drugim.“ (Sv. Tomaž II. 2. 1. 4.) In če v pozemskem življenju človeku popotnemu grozijo nadloge in ob potu zijajo prepadi, in se širijo gošče, in je človek zaradi oblakov in megla v nevarnosti zaiti s prave steze, vera zabrani: one nevarnosti, ki obdajajo človeka v pozemskem popotovanju, so različne skušnjave, so dušni in telesni sovražniki, pa zoper vse je vera ščit: „Vzemite v roko ščit vere, s katerim zamorete vse ognjene puščice hudobnega duha ugasiti.“ (Efež. 6. 16.): kakor mora biti ščit pred vsakim drugim orožjem, tako vera pred vsemi drugimi čednostmi; kakor ščit pokriva persi, tako mora biti vera v persih: in to orožje je močno: „Orožje našega vojskovanja ni meseno, močno po Bogu, razvaliti terdnjave, ko posvetovanja razdenemo in vsako visokost, ki se vzdiguje zoper znanje božje, in ujamemo vsak

um k pokorščini proti Kristusu.“ (II. Kor. 11. 3.): zato apostelj priporoča vero staroveških očakov in prerokov: „Kateri so po veri premagali kraljestva.“ (Hebr. 11. 33.): ta kraljestva so ali posvetnih kraljev, ali kraljestva hudiča: „On je kralj čez vse sinove prevzetnosti.“ (Job. 41. 25), ali kraljestva mesa: „Greh naj ne kraljuje v vašem umerljivem telesu.“ (Rimlj. 6. 12), ali kraljestva sveta: „Moje kraljestvo ni od tega sveta.“ (Jan. 18. 36): vsa ta kraljestva zmaga vera: „To je zmaga, katera premaga svet, naša vera.“ (Jan. 5. 4.) (Dalje sledi.)

K Mariji blagi materi naši vedni pomočnici.

Mati Božja, o Marija,
Daj, da Tvoja bom lastnija!
Tvoj v življenju, v smertnem boji,
Tvoj v nesreči, sili svoji,
Tvoj v težavah bodem naj,
Tvoj sedaj in vekomaj!
Mati Božja, o Marija,
Daj, da Tvoja bom lastnija!

Mati! v tebe upam prav sladkó,
Mati! k tebi kličem prav serčnó!
Mati predobrotna, varuj me!
Mati premogočna reši me!
O Mati! le pridi in moli z menoj,
O Mati! le pridi, na strani mi stoj!
O Mati! le pridi, v trpljenju me brani,
O Mati le pridi, pri meni ostani!

Pomoči mi moreš, — mogočna ti,
Pomagati hočeš, — dobrotljiva ti.
Pomagati moraš, — prezvesta ti,
Pomagala bodeš, — prevsmiljena ti!
O milostna Mati, kristjanov pomoč,
Ti grešnikov sprava, zveličanja moč,
Ti upanje zemlje, lepota neba,
Tolažba si žalostnim, milostna.

Kedo še zastonj te je prosil kedaj,
Ko se priporočil je tebi za kaj!
Zato bom pa klical jaz vedno na glas:
„Marija pomaga, nam vsaki čas“!
Z zaupanjem klical bom vedno tako:
„Marija pomaga, le kličimo jo.“
To verjem in upam — in verjem sladko,
Marija pomaga nam v sveto nebó!

Mati Božja, o Marija!
Daj, da Tvoja bom lastnija!
Tvoj v življenji v smertnem boji,
Tvoj v nesreči, sili svoji,
Tvoj v težavah bodem naj,
Tvoj sedaj in vekomaj!
Mati Božja, o Marija!
Daj, da Tvoja bom lastnija!

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (*Associatio perseverantiae sacerdotalis.*) V to duhovsko družbo je leta 1894 iz ljubljanske škofije na novo pristopilo 36 mašnikov; vseh duhovnov iz naše škofije v tej družbi zapisanih je 130; iz goriške nadškofije jih je 93; iz teržaške 50; iz lavanške 212; iz poreške 2; iz nadškofije dunajske 701; iz linške 717 i. t. d.

Ta družba je bila v začetku vstanovljena na Dunaju z namenom, da bi zedinjala duhovne dunajske nadškofije pod varstvo Jezusovo, jih družila v molitvi in budila k večkratnemu vdeleževanju svetih duhovnih vaj. S časom je dobila svoj listič: „Correspondenz des Priestergebetsvereins“ z glasilom: „Ut sint unum.“ Jan. 17. 22., ki izhaja s sedanjim tečajem že 16. leto. Začele so se slednjič pridruževati tudi druge škofije in sedaj šteje „Associatio“ že 10.391 družbenikov iz 117 škofij. Samo lansko leto jih je pristopilo v novič 1487. Za toliki uspeh, pravi časnik, se je zlasti zahvaliti brambi božjega Serca. Saj družbin namen je posvečevanje samega sebe in stanovitnost, posebej pa goreče gojenje in razširjanje pobožnosti do Jezusovega presvetega Serca, katero je visoko-sveto središče cele družbe. Da reč tako nepričakovano vspešuje, pripisuje list tudi nesamopridnosti družbenikov, kajti odkar list izhaja, še noben delavec ni dobil nobenega honorara. Vsi, visoki in nizki, učeni in priprosti, mladi in stari delajo v ljubezni in edinosti.

Redakcija in administracija lističa je: „Wien I. Bezirk, Stephansplatz Nr. 3. Naročnina za Avstrijo je 50 kr. V škofijah, v katerih je postavljen zastopnik Asociacije (Dioecesan- Praeses, v Ljubljani n. pr. je prečast. g. semeniški spiritual Jožef Erker), se je obračati do tega in ne naravnost do administracije na Dunaju. Novi družbeniki zamorejo dobiti tudi še lanski letnik in tudi še nekatere poprejšnje letnike. Lepa je tedaj prilika, da lahko vsaki duhoven pristopi v to hvale vredno družbo.

Dunaj. (Obnašanje otrok v cerkvi.) Veliki četrtek pridem v župno cerkev k službi Božji. Povedati moram, da sem jo kmalu zelo žalosten zapustil. Razun mnogo pobožnih, in še več takih, ki so hoteli biti pobožni, pa niso mogli biti, je bila kopica otrok, starih po 8 do 12 let. Ti so vse mogoče počenjali, kako bi odrasle motili pri molitvi in skrunili sveti kraj. Skakali so od altara do altara, se pogovarjali, smejali se na glas, suvali se, in kdo vé kaj še vse počenjali. Nekateri, kakor bi bili od samega pekla najeti ali obsedeni, so celo kleli in se rotili. Kaj so delali še nadalje, ne vem, ker sem užaljen in nevoljen odšel; namenjen sem bil iti naznanit vso stvar v šolo ali župnišče, pozneje sem pa to opustil, ker nisem hotel priti v dotiko s tacimi ljudmi. Jednaki prizori se često dogajajo; tudi jaz sem bil, žal, že večkrat priča takega počenjanja. — Sploh, vse premalo se pazi na to, da bi se otroci, če že ne gredo s stariši ali z drugimi odraslimi v cerkev skupaj, se saj čedno in spoštljivo obnašali, kakor se v tako svetem kraju spodobi, al saj družih pri molitvi ne motili. Ker pa velik del današnje mladine v lastno največo nesrečo pobožnosti te prelepe čednosti niti ne pozna, in se ne briga za opomine in lepe nauke, bi se moralo skrbeti, da se vprav

sredstvo s katerim bi primorali otroke, da bi se v cerkvi vsaj spodobno obnašali.

Prišel sem večkrat v neko župno cerkev, h kateri se je štel pet posameznih občin, in je bila torej vsako nedeljo in vsak praznik napolnjena z ljudmi. — Tu sem zapazil precej prvič, ko sem stopil v cerkev, kako je vsa mladina stala pred starejšimi v rednih vrstah; časih je pa stopil med nje, če se je začutil kak nemir, lepo opravljen mož in v red spravil motivca; enako je storila na ženski strani zraven klečeča ženska. — Pozneje sem zvedel, da ju je nalašč za to postavila občina, in jima dajala tudi majhno plačilo. Priznati moram, da mi je bila ta naredba jako všeč: to je res prava misel in dobra naredba, katere naj bi se povsod poprijeli.

Kdo izmed cenjenih čitateljev še ni bil priča nenravnega vedenja otrok v cerkvi? Večkrat počenjajo take burke v cerkvi, da bi človek najrajši vse popustil in odšel iz cerkve, ako bi ne bila dolžnost pri božji službi biti. Meni je n. pr. znano, da je nekaj šel gospod duhovnik od altara in se vstopil pred nemirno in šepetajočo mladino, ter s tem napravil mir in red. Ravno tako se spominjam, da je gospod duhoven, ko je pri popoldanski službi Božji kerščanski nauk razlagal, kar hipoma prenehal in gledal nekaj časa proti stranskemu altaru, kjer se je nekaj pobalinov nespodobno obnašalo. — Res, ceniti in čislati moramo ljudi, ki so še tako bogaboječi, da zahtevajo lepo obnašanje v cerkvi in ki v sili kar na mestu pograbiyo nemirneža za lase in mu pokažejo, kako se naj véde v cerkvi. Imel sem neki dan priložnost nekaj takega opazovati; bil sem pri sveti maši v zakristiji; dva dečka sta jela kar neutegoma polglasno se pogovarjati pred nekim klečečim možem. Kar na mah pa prileti jednemu izmed njiju taka zaušnica, da je lahko tri solnce videl, in ravno tá deček se je potem jako vzgledno obnašal. — Taki in jednaki slučajji dosežejo več, kakor še toliko javkanje in opominjevanje, katero pa končno nima nič uspeha. Sploh menim, da bi se mladina lepše obnašala v cerkvi, ako bi se na to bolj pazilo. Večkrat mi je že tožil kak gospod, da ne gre prav nič z veseljem v cerkev, ko imajo otroci, večkrat šolarji svojo mašo, in kjer se zaradi pomanjkanja nadzorstva tako nespodobno obnašajo.

Pred vsem je potrebno, da se mladina pri šolskih mašah, kjer jo je včasih na stotine skupaj zbrane, skerbno in strogo nadzoruje. Dva ali trije učitelji še ne zadostujejo v tacih slučajjih; kaj pa, da morajo se tudi spodobno, verno obnašati, brez tega bi bil ves trud zgubljen. Ob času, ko sem bil še dijak, je sedel pri vsakem razredu, gospod učitelj, in še kljub temu je prišlo časih do malih nemirov; vendar moram priterditi, da smo bili takrat še pokorni in ubogljivi otroci in mladeniči. Če na pr. sto ali še več učencev nadzira samo jeden učitelj, ali morda tudi dva, je to popolnoma nezadostno; tisti, pred katerim je ravno nadziral, se bode že mirno vedel, oni pa, ki so bolj odzadi, se mu utegnejo v pest smejeti. — Nikdar še nisem rekel žal besede gosp. učitelju; on si prizadeva, kolikor mu je mogoče; kaznuje nepokornost kjer jo zapazi; največ pa vendar ne zapazi, kar vidijo drugi, ki v cerkev hodijo. Temu v okom priti morejo le skerbni stariši in strogi učitelji. Vsaj v posebnih slučajjih naj bi se postavili nadzorniki v cerkvi, kakor je navada na Laškem, ki bi pazili, da

bi se mladina obnašala sploh pobožno in spodobno. Koliko razposajenosti in surovosti bi se s tem odvernilo, koliko jeze, opravičene jeze pobožnih vernikov bi se ne zgodilo, in kolika korist za vse vernike bilo bi to! — Ta stvar se morda zdi nekaterim neznatna, čaš, saj to je reč, ki se več ali manj dogaja po vseh cerkvah. Po nekoliko je to res, pa ravno zato je toliko žalostno in se mora na vso moč odpravljati. Saj nespodobno vedenje je žaljenje in sramotenje presv. Rešnjega Telesa, velika pregreha. Drugič iz manjšega nereda nastane lahko velik na tako svetem kraju. (V velikih mestih se zlasti veliko hudih in še hujših napak godi pri „Šmarnicah“ zlasti pri vratih, kjer se zbirajo zijala, kjerim ni mar za pobožnost ampak celo iz nesramnih namenov.) Neobhodno bi bilo torej potrebno in tudi blagonsno, da bi gospodje župniki v soglasju s svetno gosposko, kakor z županom in drugimi, postavili jednega ali dva človeka, ki bi gledala, da bi spolnjevala tudi vsa mladina dolžnosti glede cerkve, se pošteno obnašala in vsaj starejših pobožnih ljudi, pa tudi mlajših tovaršev ne motila. Kako marsikteri otrok, ki se milosti božjih s slabim obnašanjem v cerkvi nevrednega stori, postane terd do vsega lepega in pobožnega, postane terdovraten in za zmeraj nesrečen —

Marsikdo bo morda celo prašal: „Zakaj moramo pa tudi mi neuhovni k ti stvari pripomoči? To je vendar stvar, za katero naj se brigajo duhovni!“

Na to odgovor je ta: Reč je tako važna, da oboji, duhovni in svetni morajo storiti vse, karkoli je moči, da se to hudo odverne, ker sreča mladine in Božje vredno češčenje mora biti obojim pri srcu!

C. kr. profesor Jan. Repič.

Iz Bosne. (Dalje in konec.) Veliko zemljiško posestvo v Brezičanih pri Prijedoru je z dovoljenjem in poterjenjem visoke „zemaljske vlade“ — višje politične oblasti v Bosni — prepisano in vradno gruntno vknjiženo samostanu Marija Zvezda, za dobrodelno kerščansko rimo-kat. napravo, za vzgojo in nauke sirotnih dečkov. Posestvo to se razširja na malo vzvišenem kraju, s ktereга so krasni razgledi po lepi ravnini in okrog po prijetnih homcih, gričkih in veličastnih gorah. Kraj ta ima sveži zdravi zrak in dobro vodo, kar je vse za dečke v zdravstvenem in drugih ozirih jako koristno in vgodno, osobito pa, ker verli in pridni menihi trapisti sami obdelavajo zemljišča in to dobrotni napravi mnogo k obstanku pripomore. Ipak samostan in njegove dobrotne naprave, osobito odgoja sirotnih dečkov, mnogo kerščanske milodarne pripomoči potrebujejo.

Podpiratelji in dobrotniki samostana in naprav sirotnih dečkov se vdeležujejo poleg plačila od Boga še nastopnih duhovnih dobrot: Sv. oče Leon XIII. so pri zaslišanju trapističkih predstojnikov — Opatov — 8. okt. 1892 posebno pozornost obrnili na sirotinskih dečkov zavod v Bosni. Sv. Oče so pri osobitem zanimanju o napredku deškega zavoda želeli od mene (Opata Marije Zvezde) naznanila in so se z največjo zadovoljnostjo o našem delovanju izrazili in podelili apostoljski blagoslov. —

Jezus, Marija, Jožef in sv. Bernard prosijo za za podporo po milodarih v dobrotelnost sirotinskih dečkov zavoda Marija-Zvezde in za namenjeni novi podružni zavod rožnovenške kraljice.

1.) Kedorkoli po zmožnosti k tem dobrodelnim in pobožnim namenom pripomore, ima v delež kakor dobrotnik pri vseh molitvah, spokornih in dobrih in del redovnikov Trapistov.

2.) Vak dan ste dve ss. maši, toraj v jednom letu 730 ss. maš, opravljenih za vse naše žive in umerle dobrotnike in dobrotnice in to, leto za letom.

3.) Ako je milodar 1 gld., se ime dobrotnika zapiše in hrani v samostanu Marija Zvezde.

4.) Tudi umerli zamorejo imeti delež pri teh molitvah, spokornostih, dobrih delih in ss. mašah, ako se milodar za nje daruje.

5.) Milodari 10 gld 50 kr. ali več, se želijo, ker toliko nas stane vsaki deček pri sprejemu, da mu vso potrebno in dostojno obleko napravimo; ker mnogi dečki pridejo skoro brez dostojne obleke.

6.) Ako kedo večjo svoto denarja dobrotljivo podeli, je sprejet kakor vstanovnik sirotnih dečkov zavoda in v dokaz tega se naredi v samostanu Marija-Zvezde pridružitveni list in se dopošlje vstanovniku.

7.) Vsaki dan opravijo rožnovenško molitev sirotni dečki za vse svoje dobrotnike.

Prosimo vse, koji to čitajo, pripomoči, da naš deški zavod priporočajo in posredvajo za dobrotnike in milodare.

Fr. Bonaventura, opat. Sedaj: Fr. Dominik, opat. Milodare prosimo pošiljati po „Zgodnji Danici“, cerkven časopis v Ljubljani, ali kakor je komu bolj vgodno in po volji. —

Naši dečki vsi, koje smo poslali iz Brezičan v nadaljno odgojo in nauke v sirotnih dečkov zavod Marija-Zvezdo, se lepo ponašajo in dobro napredujejo; dva izmed teh sta pa posebno nadarjena in odlična, — še posebej se več uči, kot je drugim predpisano; oba sta rojaka Slovenca.

Rim. (Junaška delavnost sv. Očeta.) V prid katoličanstva na Jutrovem ima št. 5 „Katol. Lista“ silo tehtna naznanila iz Rima. Piše namreč: Zbor kardinalov, ki je bil sestavljen od sv. Očeta za poedinovanje vzhodnje cerkve, prejel je od jutrovi patrijarhov naznanilo, da zadnja okrožnica sv. Očeta za zedinovanje je na Jutrovce naredila prav povoljen vtis. Ta naznanila so močno razveselila Leona XIII; tako pa tudi sporočila apostoljskega legata (poslanca) iz Turškega. To poslednje sporočilo pravi, da sultan ne le ne bode delal nikake zavire, da se v Carigradu vstanovi gerško-katoliško semenišče, temveč da bode to početje po zmožnosti še podpiral. Sv. Oče bodo sultanu izrekli zahvalo v posebnem pismu.

Tako semenišče za gerško-zedinjene klerike (duhovnike) nahaja se v Rimu, vtemeljeno od Gregorija XIII (1572—1582). Ko je bil pa Gregorij XV (1621—1623) vtemelil kolegij „de propaganda fide“, pritaknilo se je tej napravi tudi omenjeno gerško semenišče. Le-to, res da, obdržalo je še nadalje svojo lastno hišo; vender so gojenci tega semenišča obiskovali šolo v Propagandi. V teku let so se sprejemali v to gerško semenišče tudi gojenci gerško-slovenske cerkve (Ruteni) iz Avstrije in iz Ruskega, pa tudi še iz latinskega obreda. Sedaj so določili Leon XIII, da se to semenišče poverne prvotnemu namenu, ter da služi izločno le Gerkom z Gracije in

Turčije. Latinci se ne smejo več vanj sprejemati, a Ruteni se preselijo v semenišče Levovsko.

Da bodo sv. Oče zmožni zveršiti svoje velike osnove, ktere imajo oziroma na zedinjene vzhodnje cerkve z rimsko, obljubil jim je vstav „de propaganda fide“ v Lijonu vsakoletno znamenito podporo. Ta naprava namreč ni izločno francosko delo, temveč občno-katoliško. Prihajajo namreč pripomočki iz vsih delov svetá, 4—5 milijonov frankov na leto.

Sv. Oče so silno goreči za razširjanje sv. vere in kerščanske omike. V ta namen so l. 1894 izdali okrožnico, v kateri kličejo vse patrijarhe, nadškofe in škofo katoliškega svetá, da naj podpirajo, kolikor je moči, delo za razširjanje sv. vere sploh. (Vsled tega so bile tudi zbirke ss. 3. Kraljev dan in kar je bilo tega „Danici“ dozdej poslanega, smo oddali te dni v kn. škofijsko pisarno, namreč čez tristo goldinarjev. Vr.) —

Novo apostolsko pismo pripravljajo sv. Oče za škofo v severni Ameriki. Tiskalo se bo to pismo v Novem Jorku, v Baltimoru in Št. Lujzu, zato namreč, da se more kar je moč prej razposlati; potem se bode razglasilo tudi v Rimu in drugod.

K tej neutrudljivi delavnosti sv. Očeta, posebej za razširjanje katoliške Cerkve na vzhodu in zahodu, pripominja v Rimu izhajajoči časnik „Italie“, ki je sicer bolj liberalnega testa, ter pravi: „Osemdesetletni starček v Vatikanu nosi ogromno butaro opravi, pod kterimi bi tudi mlada ramena lahko omahovala...“ in dopisnik pristavlja: „Leon XIII kot namestnik Jezusa Kristusa, svest si svojega apostolskega poslanja, hoče po izgledu apostelnovem „biti vsim vse, da bi vse pridobil za Kristusa“ in do slednje za njegovo Cerkev.

Aleksandrija v Egiptu, 29. pros. 1895. (Iz prijazn. dopisa: Nekdanji Olivieri-jev rešenec. Zadeve slovenskega ljudstva v Aleksandriji.) Prečastiti gospod! Prejel sem Vaše prijazno pismo in dar za Jurčeta Hermino. Hvala Vam lepa in Bog plačaj! Jurče je blaga duša in res vreden podpore. Tudi jaz ga podpiram, kolikor je v moji moči. Bil je učitelj na naši (samostanski) šoli, a letos so jo zaperli in tako je siromak postal ves obupan. Zdaj je odperl svojo šolo, pa ima le nekaj malega učencev. Upam, da se mu bo sčasom na bolje obrnilo. Naslov nanj je: J. Hermina (Convento S. Caterina).

Jaz imam tukaj dosti opravila, zato pa še nisem mogel priti do tega da bi se učil arabščine. Kar se tiče naših Slovenk, moram omeniti, da jih je veliko zelo dobrih, veliko pa čisto izgubljenih. Toda tu v Aleksandriji se vidno obrača na bolje, ker naše ženske prihajajo v vedno večjem številu v cerkev k pridigi, spovedi i. t. d. Nasproti je pa v Kaíri zelo žalostno. Pa saj tudi drugače ni mogoče, ker slovenskega duhornika ni. Tu je lepa prilika, da kedo pokaže svoje domoljubje. Sploh pa o tej stvari prihodnjič kaj!

(Opomba. Ako bi kdo hotel za Slovence se žertvovati, zgodi se to s privoljenjem lastnih višjih, kakor je to dosegel č. P. Hubert za Aleksandrijo.)

Vas serčno pozdravlja in se Vam v pobožno molitev priporoča: o. Hubert Rant.

Iz Paraguay-a. Don-Boskov „Buletino“ je prinesel iz Amerike dopis, ki kaže, kako močno doželeni so salezijanski misijonarji v oni deželi in kako potrebna je omika misijonska v onih krajih. Poročilo

je poslano do naslednika Don Boskovega Don Rua. in se glasi:

Assomption, 19. majnika 1894.

Preljubljeni oče!

Zdaj sem v Paraguayu, v deželi, proti kateri vzdihuje toliko serc salezijanskih in kjer se nam odpre brez dvoma veličastno polje delavnosti in gorečnosti naše družbe.

Oblastva so me sprejela zelo priserčno. Svetli predsednik republike, g. Janez Gonzales, poslal je pristaniškega predstojnika, da me pozdravi na ladiji, in nato se odpeljem v takozvanem „gala-čolnu“ na kopno. Tam me je pričakoval voz g. predsednika, kakor tudi argentinskega poslanca in še mnogo drugih; vsi ti so me spremili do palače finančnega ministra, katero so mi blagovoljno prepustili v stanovanje.

Našli smo ob bregu tudi monsignora Arrua z njegovim tajnikom, o. Montagna-m in drugimi duhovnimi dostojanstveniki.

Mestni časniki so prinesli veselo vest, da je obljubil kardinal Rampolla, poganjati se za to, da se razširi v tej deželi dolovanje Don-Boskovo za vzgojo mladine in spreobrnjenje divjih narodov, ki živé še povsod po teh neizmernih pokrajinah.

Oblastva drugih ameriškanskih dežel so storila nečloveški sklep, da iztrebijo uboge Indijance, loveč jih kakor zveri in preganjajoč jih do najskritejših gorskih kotov. (Strahovitost brezverskih gospodov!!) V Paraguayu pa jih pusté živeti v miru; tu in tam po gozdih se še naletijo raztreseni rodovi, divji in nesrečni, čakajoč apostelja, da jim prinese luč sv. dvangelija.

Skoro ne moreš na ulico, da ne bi srečal polnagih, razcapanih tolp, ki lazijo sem ter tje, sami priče svoje silne revščine, in prodajajoč koške, ki so jih spletili iz bičja, ali pa ponujajo kože živalske in ptičja peresa.

Celo tu, v mestu Assomptionu, živi majhen rod, ki se od drugih popolnoma razločuje po svojih šegah, po veri in jeziku. Imajo neke verste duhovnika, ki je navzoč o najimenitnejših trenutkih življenja, namreč o rojstvu o poroki in o pogrebu, in predseduje pri njihovih čudnih šegah.

Veliko število družih rodov pa je na drugi strani reke, nasproti mesta. Pomislite, da so vse te dobro znane pokrajine, ki se razprostirajo prav do bolivijskih Kordiljerov, so brez mesta, da, celo brez vasi, kjer bi stanovali kristijani: dežela je obljudena s pastirskimi rodovi, navadno pohlevnega in ponižnega značaja! O, koliko bi se dalo tu pridobiti! Koliko novih narodov bi lahko pridružili veliki rodovini kristijanski, ko bi imeli misijonarjev in pripomočkov, ki so potrebni za misijone!

Na drugi strani pa je tudi zelo potrebno, da se kaj stori za mladino te dežele.

Znano je, da je sama republika Paraguayska celih šest let velikansko vojno bila z združenimi državami: Brazilsko, Argentinsko in Uruguaysko. Četudi so kazali moški in ženske povsod čudovito junaštvo, vender se je morala republika upogniti silni tuji premoči, ki je deželo pustošila in ropala.

Od tedaj se je trudila, da se popne iz te prepadalosti, da se prenovi, in ves ta trud je dajal up do lepših bodočih dni.

Ali v tem času ji je najbolj treba pomoči za vzgojo novega naraščaja.

Zatorej je najnujnejša sila, da se vstanovi hiša za uboge otroke, in naselba poljedelska za otroke zapuščene in skoro poživiljene na deželi.

Serce mi kervavi, ko vidim toliko revščine, ne da bi mogel z vspehom pomagati.

Ravno ko tožim o pomanjkanji osebja, moram obžalovati bridko zgubo. Nepričakovana smert nam je te dni, 14. majnika, uzela našega dragega Don-Ciprijana, direktorja v Las-Piedras-u, tistega, ki me je nadomestoval v Uruguayu za časa mojih velikih popotvanj.

Rojen v Frontu (v Pijemontu), oblekel je duhovniško oblačilo v naši dobrotni družbi (Salezijanov) l. 1870, in je storil svete obljube štiri leta pozneje. Postal je mašnik l. 1875 in odpotoval s četrto ekspedicijo naših misijonarjev (Salezijancev).

Potem ko je bil vzgled pokornosti v mnogih misijonih na Argentinskem, poslan je bil v Montevideo, kjer je bil mnogo lét dejanski predstojnik v kolegiju Pio v Villa Colon-u.

Od ondod je bil imenovan za ravnatelja misijona in novicijata v Las-Piedras-u, katerega je prenovil z besedo in zgledom v pravi vert z vsemi cvetočimi čednostmi. Don-Cipriano je imel dušo v rešnici lepo in polno gorečnosti in bil je vzgleden v vseh svojih dejanjih, in vsi so ga ljubili in spoštovali zaradi njegove modrosti in izkušenosti. In zdaj nam ga je vzel Gospod za zmerom.

O, kako so naši dobri gojenci objokovali bridko zgubo njega, ki jim je bil tako mil oče in skerbni vodnik na poti popolnosti.

Priporočam ga v molitev Vam in vsem našim ljubim bratom, in prosim Vas, spopolnite naše zdesetovane bojne verste.

Rekli ste, kadar pridem sredi med divje rodove, da pošljete dobrih misijonarjev mi v pomoč, — in glejte zdaj me obkrožajo stotine divjih ljudstev, ki potrebujejo pomoči!

Njihova duša kakor njihovo telo je še zakopano v silno revščino. Treba je, da jih otmemo te zanamarnosti, da napravimo iz njih ljudi in potem kristijane in morebiti angelje čednosti in nedolžnosti. Velika sreča, da ne gospoduje med njimi mnogoženstvo, in nam bo torej lažje spraviti jih pod sladki jarem evangelijski.

Skliceval sem se na vaše dobro serce za naše veliko delo, kakor tudi na serca naših mladih so-bratov, ki upajo, tergati si palme in žeti lavore na bojnem polju misijonov. Vrata paraguayska so jim odprta, kakor tudi Grand-Chaco in Matto-Grosso. Naprej junaki! Že dolgo vas čakajo angelji teh gozdov, Don Bosko nam daje poguma iz nebés.

Torej ne mudite se, in naj vam naši dobri so-delavci v svoji kerščanski usmiljenosti dajejo neobhodnih potrebščin za to podjetje.

Zahvaljujem se vsem našim dobrotnikom in jih blagoslavljam ginjen in iz vsega serca.

Srečen sem, da se podpisujem, častiti Oče, Vaš pokorni sin v Gospodu

† Louis Tripolski.

Razgled po svetu.

Amerika. Od San-Franciška. Cal. jan., naznanja „Amerik. Slovenec.“ da č. g. P. J. Jeram se ondi mnogo trudi za sozidanje nove slovanske katoliške cerkve.

Presno. Cal. Tukaj že 7 let ni toliko deževalo, kakor letos (o sredi jan.). Na Kranjskem pa najberž več kot 7 let ni toliko snega padlo, kakor letos o tem času.

Indijanopolis. Ind: Za vročinsko boleznijo je zbolelo 4000 ljudi in vsak dan jih več zboli ali umerje.

Grand Forks.- Kelliv: Neka gospodinja je šla po oprasku k sosednji pustivši speče dete doma. Ko se je vernila, je bila zgorela hiša z detetom vred.

San-Diego. Cal.: Velik meteor (nekak ognjevit kamen) je blizu Juarez a, v spodnji Kaliforniji, priletel z obnebja na zemljo s toliko močjo, da je občutila zemlja 45 milj daleč znaten potres.

Kina in Japonija. Kina, kakor se navadno šteje, ima čez 400 milijonov prebivalcev. Japan jih ima menda samo nekaj nad 41 milijonov; vendar Kitajce tako otepa, da je strah.

Kitajsko. (Terpinčeni oče Kapistran. Evropejski lisijaki) Zadnje mesece preteklega leta so bili razni misijonarji na Kitajskem prave žrtve groznega preganjanja. Med njimi je bil tudi v Paderbornu rojeni frančiškan č. o. Kapistran Götte. Koliko grozovitih bolečin je preterpel, vemo iz pisma č. o. Hugy-a. Pismo se glasi tako le:

„Oče Kapistran Götte, sedaj apostoljski misijonar v provinci Šensi, me je naprosil, naj bi poročal o kervavem preganjanju, zlasti o napadu 9. septembra, ko je on sam ravno misijonsko dolžnost opravljal. Šel je namreč ravno po opravlilih v od daljen kraj med svoje ovčice. Na potovanju ga pa zasači več njegovih preganjavcev. Katoličani, ki so ga spremljali, zbežé, — in ubogi misijonar je sam med sovražniki. Ti ga hočejo usmrtiti najprej s tem, da bi ga ustrelili; toda — hvala Bogu — stara puška se nikakor ni dala sprožiti. Potem ga vlečejo v bližnjo vas, spotoma, se vé, bijejo, zasramujejo in kolnejo. Tam ga izpostavijo hudobni in brezbožni družali. Neusmiljeni kervoloki ga zbadajo z ostrimi pušicami, bijejo po glavi, obraz mu s ternjem mesarijo in kdo vé, kakšne hudobije vse počenjajo! Nikdo ni branil terpečega misijonarja, dasiravno bi moral to vsak po tamošnji postavi storiti. Ravno nasprotno; nekdo se celo oglasi, da bi ga usmertil za 3 franke. Od ondod ga vlečejo zvezanega v drugo vas, z namenom, da ga tam usmrtijo. Toda stanovalci té vasi nočejo imeti nikake odgovornosti zaradi usmertenja misijonarjevega, toraj ga tirajo vnovič na prejšnji kraj pred številno druhalijo. Usta mu zamašé s suho perstjo. Nekateri izmed duhobne tolpe pristopijo bliže ter ga za lase veržejo na tla. Drugi pokleknejo nanj. Nesramnež, ki se je ponudil, da ga usmerti, zastavi oster nož mučeniku na vrat. Toda on ga zagrabi za roko in odverne namerjen umor. Oni, ki so do sedaj v bližini mirno stali in niso pomagali rešiti o. Kapistrana, so sedaj pripravljeni pomagati — morilcem. Boječ se, da bi se jim misijonar ne iztergal, planejo nanj in mu vzemo nož iz rok. Če bi pa sedaj dali nož nazaj morilcem, bi bili ravno tako deležni umora in tudi postavne

kazni, tembolj, ker je dobil nož v roke sin nekega vradnika. Kaj storé tedaj kervoloki? V preveliki hudobiji sklenejo, da ga veržejo v vodnjak. Toda on se oklene z vso močjo bližnjega drevesa, da ga morilci niti ne morejo odtergati. Naposled, bil je že najskrajnejši čas, pride mimo neki vradnik, ki naredi grozovitemu početju konec. Lahko si mislimo, kako je bilo izdelano njegovo truplo!

Dalj časa je bilo njegovo stanje silo nevarno, toda sčasoma se je zboljšalo, in sedaj se že ni več bati za njegovo zdravje.

Tako govori poročilo o četu Kapistranu. In kaj čemo reči k temu? Tam z divjaškimi preganjanji te dobre duše toliko terpe za sv. vero; pri nas pa marsikteri zataji svoj kerščansko-katoliški značaj iz boječnosti, da bi ga kaki liberaluh ne psoval s „klerikalcem“ ali kaj enacega. Oni tam svoje življenje izpostavijo za spoznavanje vere; naši kateri za kupico žganja ali iz boječnosti pred mogočnikom prestopijo na liberalno stran!... In naši zasramovavci katoliških škofov, mašnikov in pravih vernikov, ali niso v nekem pomenu hujši kervoloki mimo onih divjakov, ki misijonarje tarejo, psujejo, smertno terpinčijo? Divjaki velikrat ne vedó, kaj delajo; naši jastrebi pa dobro vedó in bi lahko še bolje vedeli, pa se ne dajo podučiti! Sodnji dan nič ne bo pomagalo lisičiti in lisijačiti.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec svečan (februar. 1895.)

a) Glavni namen.

Rast v ljubezni do bližnjega.

10. **Sv. Škclastika.** Red sv. Benedikta. Po predpustnih veselicah zelo sprideno dušno stanje mnogih kristjanov.

11. **Sedem ss. vstanovnikov serviškega reda.** Marijanska milostna svetišča. Obžalovanja vredno pomanjkanje cerkv in duhovnov v Berlinu in Hamburgu.

12. **Sv. Gavdenclj.** Vedno večje razširjanje molitvenega apostoljstva. Katol. vredniki. Profesorji na srednjih šolah.

13. **Sv. Katarina dev.** Pridna vaja skupne jutranje in večerne molitve. Pospešitelji »molitvenega apostoljstva.« Družba duhovnov za čiščenje presv. Zakramenta.

14. **Sv. Valentin.** Ohranitev poštenega kmečkega stanu pred gospodarskim propadom in socijaldemokratskim zapeljevanjem. Dobitev zelo nevarnih posojil.

15. **Sv. Valfrid.** Vernitev Jezusove družbe v Nemčijo. Važne volitve. Grešniki iz navade in iz priložnosti.

(Dalje sledi.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Seroa.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Nekdo se priporoča Naši lj. Gospej presv. Serca, sv.

Jožefu in sv. Antonu za pomoč zoper bolezen v glavi, da bi tudi ljubi družbeniki molili za ljubo zdravje v ta namen daruje za kruhe sv. Antona 1 krono. — Žena priporoča že dolgo časa bolnega moža, za voljno poterpeljenje in da bi mu Bog polajšal težave na priprošnje N. lj. Gospe Jezusovega presv. Serca. — Žena priporoča nevernega moža za spreobrnjenje.

Listek za raznoterosti.

Imenik duhovski teržaško-koperske škofije, ličen zvezek z imenom: „Prospectus beneficiorum ecclesiasticæ et status personalis cleri unitarum Dioecesis Tergestinae et Justinopolitanae a. 1895.“ kaže naslednje: — V 16 dekanijah imate zedinjeni škofiji 216 duhovnih pastirjev, 21 katehistov, 22 v družih opravihih, 5 v študijah; v pokoju 39; vsih duhovnov sploh 363; iz družih škofij 14. — Kanonikov je v Terstu 7, v Kopru 5 (1 prazen); kanonikatov z duhovnijami 7, (2 prazna); 1 prost kan. (in 1 prazen); župnij 99 (14 praznih); 2 vikarijata; 1 kuracijo; kapelanij pri podružnicah 39 (14 praznih); župnijskih kapelanij 61 (47 praznih); samostana 2; Vsega prebivalstva 354.717 duš. V začetku za Nj. Svetostjo pepežem Leonom XIII. ima kardinale, namreč: 6 kardinalov škofov, 50 kardinal-presbiterov, 7 kardinal-dijakonov. Po verstvi teržaških, koperskih, emonskih in peteneških škofov nasledujejo razne dogodbe teržaške škofije, katerih sedanjo dobo vladajoči so milgsp. dr. Jan. Nep. Glavina, roj. v Borštu 17. avg. 1828, posvečeni 17. avg. 1852, škof od 13. sept. 1878. „Živi Jih Bog še mnoga leta.“ Prečastiti stoljni kapitelj: General vikar, pronot. apost. itd. itd. prošt dr. Jan. Šust; dalje pp. nn. gg.: dekan Peter Spinčič, školastik Fr. Černe, Peter Flego, Jan. Battignoni, Jož. Križman, Peter Martelanec.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: G. L. K. daruje 4 krome za »kruhe sv. Antona«, z željo in prošnjo, da bi se našlo, kar se je zgubilo. — Č. g. župnik Fr. Eržen 1 gld. — »Nevesekdo« iz Vip. 5 gld. — Za dijaško mizo kot »za kruh sv. Antona Pad. s priporočenjem v molitev za zdravje in da bi se prišlo na sled neki tatvini« 3 gld. — Neimenovan 1 krono za »kruhe sv. Antona« v namen: »srečen začetek pri kupčiji.« — Po priporočevanju k sv. Antonu Pad. se mi je naglo zboljšalo v bolehnosti, toraj podarim to krono za »kruhe sv. Antona«. Kat. Birk. — V. č. g. župnik Mat. Tavčar 20 gld. — Neimenovana 1 gld. — Iz Preserja 2 gld. 24 kr.

Za sr. Detinstro: V. č. g. Fr. Dolinar, župnik v Horjulu, 24 gld. — V. č. g. J. Tavčar, župnik v Lešah, 10 gld. — Čast. g. Jožef Kankar, kapelan v Kranjski Gori, 16 gld. — Po Katarini Mulej 3 gld. (in za spomine pri ss. mašah v Gen.) 3 gld. 50 kr. — Marija Čemažar, 1 gld. — Iz Preserja 1 gld. — Čast. g. Ant. Hribar, kapelan na Dobrovi, 10 gld. 43 kr.

Za Detoljuba: Iz Preserja 1 gld.

Za bratovščino Naše ljube Gospe: Nekdo, ki se priporoča v molitev za zboljšanje okoliščin in da bi se neka silna zadeva obrnila v korist.

Za posebne potrebe: Č. g. kapl. Soukup 2 gld. (Odmenili smo za sirotišnico v Marija-Zvezdi.)

Za afrikanski misijon: Iz Zaliloga po č. g. župn. Fr. Erženu 4 gld. 50 kr.